James Patterson & Maxine Paetro

De twaalfde van nooit

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Ik werd wakker van een harde knal, alsof er naast me een kanon was afgeschoten. Mijn ogen schoten open en ik zat rechtop in bed.
'Joe,' gilde ik, maar mijn man lag niet naast me. Hij zat in een vliegtuig, op ruim tien kilometer hoogte, en zou pas morgenochtend terug zijn.
Weer een oorverdovende klap, mijn slaapkamer lichtte op door de bliksem die aan beide kanten langs de ramen schoot. Een donderslag deed de kozijnen trillen en er sloeg een vlaag regen tegen het raam. Ik werd zo afgeleid door het onweer dat ik pas na een paar seconden de pijngolf registreerde die vanuit mijn buik door mijn hele lichaam trok.
O, man, dat deed pijn.
Ja, dan had ik bij het avondeten maar niet zoveel taco's moeten verorberen, waarna ik om tien uur nog eens de Mexicaanse restjes met pasta in tomatensaus wegwerkte.
Ik keek naar de klok, het was 02.12 uur, en ik schrok op van de volgende seismische donderslag. Martha jankte vanonder het bed. 'Martha, schatje,' riep ik haar toe. 'Wat doe je daar? Het is alleen maar onweer. Er kan je niets gebeuren, kom maar bij mama.'
Ze sloeg met haar staart op het tapijt, maar ze kwam niet tevoorschijn. Ik gooide mijn benen over de rand

van het bed en knipte het nachtlampje aan – er gebeurde niets. Ik probeerde het nog een paar keer, maar verdorie – het licht ging niet aan.
De stroom kon toch niet uitgevallen zijn? Het leek er wel op.
Ik wilde mijn zaklamp pakken en stootte ertegen met de rug van mijn hand. Hij viel van het nachtkastje en rolde onder het bed, of waarheen dan ook.
Een bliksemschicht vertakte zich in de zwarte hemel om me iets te laten zien wat me absoluut niet beviel. Zo ver als ik kon kijken was het donker.
Ik greep de draadloze huistelefoon en kreeg geen verbinding. De telefoon lag er dus ook uit, en nu voelde ik die vreemde pijn in mijn buik weer. Joepie.
Laat ik duidelijk zijn. Ik voelde een golf, geen wee.
Door mijn leeftijd word ik als 'oudere *primagravida*' bestempeld, wat inhoudt dat ik tegen de veertig loop en zwanger ben van mijn eerste kind. Gisterochtend was ik bij de dokter en alles was in orde. Het ging goed met de baby, en het zou in ieder geval nog een week duren.
Ik had een bed gereserveerd op de kraamafdeling van het California Women's Hospital, en hoewel ik geen geitenwollensokkentype ben wilde ik een natuurlijke bevalling. De waarheid was dat dit wel eens de enige zou kunnen zijn die Joe en ik ooit zouden meemaken.
Een volgende pijngolf sloeg toe.

Ik herhaal, het was geen wee.
Ik strompelde de woonkamer in, vond mijn handtas – een voorwerp dat ik al een paar weken niet meer nodig had gehad – en ging op zoek naar mijn iPhone. Op het scherm stond dat de batterij nog maar voor 10% geladen was. Dat was niet veel.
Ik leunde tegen de muur en ging online om te zien wat voor een noodweer het was dat San Francisco teisterde.
Het was nog erger dan ik dacht. Twintigduizend gezinnen zaten in het donker. Mensen zaten tussen etages vast in liften. Reclameborden en andere voorwerpen waren door ruiten gegaan. Meerdere auto's waren geslipt, in botsing gekomen en lagen op hun kop. Alle ambulances, politie- en brandweerauto's werden ingezet. De eerstehulpafdelingen waren volgestroomd met patiënten en afgebroken hoogspanningskabels lagen vonkend op straat.
Dit leek een van de zwaarste onweersbuien in de geschiedenis van San Francisco te worden. Krantenkoppen citeerden de burgemeester: 'BLIJF THUIS. DE STRATEN ZIJN ONVEILIG.'
Martha was naar me toe geslopen en ging aan mijn voeten liggen.
'Het komt wel goed,' piepte ik.
En toen voelde ik de pijn. Ik had het niet meer.
'Ga weg,' gilde ik naar Martha. 'Ga weg!'

Ze rende van me weg.
‘Het spijt me, schatje,’ riep ik naar mijn jankende hond. ‘Dit zijn valse weeën. Als ze echt waren dan zou ik het weten.’
Ik greep mijn knieën vast – en toen braken mijn vliezen.
Dat kon niet!
Nu was alles mogelijk. En ik was er nog niet klaar voor. Ik had nog een hele week. Maar, klaar of niet, deze baby kwam eraan.
God sta me bij.
Het was begonnen voor mijn kleintje en mij.

Hoofdstuk 2

Ik wilde uit mijn lichaam treden.
Ja, dat klinkt krankzinnig, maar zo voelde ik me en het was alles wat ik voelde. Ik knipte het nachtlampje nog eens aan en uit, en probeerde de huistelefoon nog een keer.
Nog steeds geen stroom en telefoon; tot de zon er zijn licht op zou laten schijnen, zou er niets aan deze situatie veranderen. Ik had nog vijf minuten over op mijn iPhone, op zijn hoogst.
Ik belde mijn dokter vanuit mijn adresboek, liet voor haar een bericht achter en belde daarna het ziekenhuis. Een vriendelijke vrouw die Shelby heette vroeg me:
'Hoe vaak komen de weeën?'
'Dat weet ik niet. Ik heb er niet op gelet. Ik wist niet eens dat ik ze had.'
'Lindy?'
'Lindsay.'
'Lindsay, nadat je vliezen zijn gebroken ben je nog wel even bezig. Je kunt over drie uur of drie dagen bevallen, maar maak je geen zorgen. Laat me je van 3-1-1 vertellen.'
Ik had van 3-1-1 gehoord. Maar ik luisterde toch toen Shelby me uitlegde dat het inhield dat er om de drie minuten een wee komt die een minuut duurt, en dat dit patroon zich minstens een uur herhaalt. Als dat

het geval is ga je naar het ziekenhuis.
'Neem je me in de maling?' krijste ik in de telefoon.
'Want, luister! Ik ben hier alleen en heb dit nog nooit eerder gedaan.'
'Je moet niet komen voordat je voldoende ontsluiting hebt,' zei Shelby. 'Thuis is het veel prettiger.'
'Bedankt!' gilde ik, klikte mijn mobiel uit en verplaatste me als een wandelende buik naar het raam. Ik moest even diep ademhalen nadat ik Lake Street in de richting van het ziekenhuis aftuurde. Er was geen verkeer, de stoplichten werkten niet. De straat was afgesloten. Een gigantische bliksemschicht doorkliefde de hemel, Martha wist niet hoe snel ze onder de bank moest komen. Het was gek, maar ik begon dit noodweer wel leuk te vinden, ook al werd het er flink benauwd van in de kamer.
Het was heet. Verschrikkelijk heet. Ik schopte mijn overmaatse pyjama annex tent uit en een volgende pijngolf deed me naar adem happen. Het was alsof een boa constrictor zich om mijn middel had gewikkeld en me nu in de vorm van een hapklare maaltijd perste. Ik was bang, en niet alleen vanwege de pijn.
Baby's kunnen verstrikt raken in de navelstreng. Vrouwen sterven tijdens de bevalling. Oudere primagravida's liepen meer risico dan jongere vrouwen en oude taarten als ik moeten niet in hun eentje bevallen. Wat als er complicaties zijn?

Claire Washburn is mijn beste vriendin. Ze is het hoofd van San Francisco's Medical Examiners, ze is forensisch patholoog en geen verloskundige, maar wat dan nog. Ze heeft drie baby's gekregen. Zij zou me hierdoorheen kunnen loodsen. Ze zou het in ieder geval kunnen proberen.
Ik belde en Claire antwoordde met een slaperig 'Dokter Wazjjjbrn...'
'Claire. Het is nog te vroeg om naar het ziekenhuis te gaan, ik weet het, maar, *aaauuw*. Ik geloof dat ik het hoofdje voel daarbeneden. Wat moet ik doen?'
'Niet persen!' riep mijn beste vriendin. 'Ik ga meteen 911 bellen.'
Ik riep terug: 'Bel een ambulance zodat ik naar het Women's Hospital kan! Claire, hoor je me?'
Geen antwoord van Claire.
Mijn telefoon was leeg.

Hoofdstuk 3

De razende stroom hormonen gaf slechts één ondubbelzinnig signaal af.
Persen.
'Niet persen,' had Claire gezegd, en dat klonk even belachelijk als onmogelijk, maar ik begreep wat ze bedoelde. De baby bleef veilig in me zitten tot er hulp zou komen.
Het kostte me tien minuten om naar de voordeur te lopen en hem van het slot te doen, en nog eens tien minuten om mijn pijnlijke en zwaarbeproefde gestel weer terug het bed in te krijgen.
Ik wist dat Claire me niet in de steek zou laten, mogelijk had ze bij haar 911-telefoontje al het gewicht van haar functie in de strijd gegooid. Ik zette mijn baarinstincten in de ruststand en probeerde me met heel mijn wezen aan het volgende vast te houden: ik ben nu in Gods handen. Ik kan er alleen maar het beste van maken en hopen dat de baby veilig is. Meer kan ik niet doen.
Martha sprong op bed en rolde zich naast me op. Ik legde mijn hand op haar kop en verzette me tegen de weeën. Ik hoorde geluiden, er werd hallo geroepen, maar het speelde zich allemaal ver buiten mijn pijnbeleving af. Ik hief mijn handen op tegen het verblindende flitsen van zaklampen en toen, als een natuurverschijnsel, gingen alle lichten aan.

Er was weer stroom.
Mijn slaapkamer stond vol potige kerels, schouder aan schouder van de deur tot het bed, een rij aan iedere kant. Het moesten er minstens twaalf zijn, allemaal met gehavende gezichten vol roetvlekken en in volledige uitrusting. Ik weet nog dat ik naar de reflecterende banden op hun jassen keek en me afvroeg waarom er een dozijn brandweermannen om me heen stond.
'Waar is de brand?' schreeuwde ik uit.
Een lange jongeman liep met een bezorgde blik op me af. Hij was minstens een meter vijfennegentig, met gemillimeterd haar en een bloedende snee op zijn wang. Hij zei: 'Ik ben plaatsvervangend korpschef Robert Wilson. Ze noemen me Robbie. Rustig aan, alles komt goed.'
Echt waar? Toen realiseerde ik me dat de brandweerauto dichter bij mijn huis was geweest dan een ambulance, en dat daarom de brandweerlieden op het 911-telefoontje hadden gereageerd.
Ik zei: 'Dit is gênant. Het is een puinhoop hier.'
Ik dacht aan alle kleren die her en der door het huis lagen, alle hondenharen op het bed, en vergat op de een of andere manier dat ik er spiernaakt met gespreide benen bij lag.
'Hoe gaat het, brigadier?' zei Robbie Wilson.
'De baby komt eraan,' zei ik.
'Ik weet het. Doe maar rustig aan.'